

djupt in. Genom en sista kullport åka vi ut på fullkomligt öppet och horisontalt land. Blott i söder synes en knappt märkbar höjdsträckning hörande till Kumtagh. Effe kastar förvånade blickar över den gränslösa, jämna öknen och ropar:

”Vi åka ju rakt ned till Lop-nor!”

Han har rätt. I VSV framför oss ligger ”Den vandrande sjön”. Men avståndet är för stort och vi se den icke. Just mot VSV är horisontlinjen lika jämn som havets. Och en sjö, som utbreder sina vattenfält över en sådan terräng, döljes helt och hållet av jordrundningen. Enligt altimetern äro vi på 800 m., eller sannolikt på ett par tiotal meter högre nivå, ty för Lop-nor ha vi förut beräknat 820 m.

Slutligen åka vi utför två låga och flacka men mycket tydliga strandlinjer och lägga (n:r 133) efter 7,2 mils färd vid kusten av detta uttorkade hav, vars enda och sista återstod är ”Den vandrande sjön”.